

MUNKÁSSZÓ

DEMOKRATIKUS HETILAP

II. évfolyam. 6. szám.
Salgótarján, 1946. évi február hó 2

Ára: 3000 pengő

Megjelenik minden szombaton
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Hunyadi-utca 5 sz.

1946. Február 1.

a magyar köztársaság születésnapja

Végre itt van, itt áll előttünk megfogható valósággént teljes és sokat ígérő fiatal szépségben régi vágyunk beteljesedése: **a magyar köztársaság.** Itt van és keblünkre ölelhetjük, életünk részesévé tehetjük, mint a tékozló fiút, aki éretlenül, túlméretezett kívánságokkal és hevülő szívvvel, de az életre nem elegendő képességekkel megszőkött az apai házból, elérhetetlenül ismeretlen távolokban kóborolt és most anyai szenvedés tanulságával, a józan megfontolás építő erejével érett férfiként tér haza, hogy átvegye a megörögzött apa helyét a családi házában.

Régi vágyunk, a nemzet vágya, a nagykorúság vágya teljesedett be most. Bizonyára az idők teljességében következett el. Mert a magyar köztársaság megteremtésére irányuló törekvéseknek hosszú története van és e történet máig tele van bukással.

Először a nemzeti függetlenségért vívott első szabadságharcban, II. Rákóczi Ferenc szabadságharcában tűnt fel, hogy azután mindenkor egyazonos pályán fusson vele. Rákóczi szabadságharcában ugyan a feudális érdek vezetett, a magyar nagybirtoknak más, idegen, német nagyuraktól való megvédése, de a feudális érdekek mögött már ott gyülekezett vész ígérő felhőkön a zsellér-jobbágy-tömeg és a szabadság zászlaja alatt urak és parasztok konföderációja készülődött, urak és urak, parasztok és parasztok egymásközötti egyenlőségének nagy gondolatával.

A magyar nemzet második függetlenségi harca már tisztább levegőben és rokonabb célok között indult meg. A jobbágy-ság felszabadításának gondolata már tetté érett, a köznemesi értelmiség már tuhnott a feudális arisztokrácia nemzetrabló uralmán, a szegényes városi polgárság előtt a magyar gazdasági

élet kézberagadásának látomása merült fel és látnoki szemek már látták az önálló értelmiség, szabadon gazdálkodó polgárság és parasztság köztársaságának megvalósulását. De jól tudjuk, hogy ez még az első világháború után sem következett be. Akkor egy többszázados lázálomból ocsudott fel a magyar nemzet, hogy egy másik lázalom melege borzongtassa végig új mozgásba lendülő tagjait: a közvetlen német uralom alól való felszabadulás és a népköztársaság lázálma.

Ugy éreztük akkor, hogy mi magyarok a magyar történelem legnagyobb fejezetébe értünk, hogy mindnyájan egyek vagyunk és nincsen osztálykülönbség közöttünk, mely ismét urakká és szolgálkká taglózná szét bennünket. De kiderült, hogy sem középosztályunk, sem a magyar dolgozók tömege nem eléggé szervezett, nem eléggé tanult, ennél fogva nem eléggé erős arra, hogy régi uraival idebent és régi ellenségeivel odakünt meg tudjon élni és jött Horthy bárgyú feudalizmusa, bódultan tántorgó kapitalizmusa és jött az összes dolgozók olyan mérvű elnyomása melyet a magyar történet odáig még nem ismert.

Hisszük, nem hiába tettük meg ezt a kis utat a történelem labirintusában. És nemcsak a tanulság miatt, mely a ma harcaiban erősebbé tehet bennünket. Ha értő és vigyázó szemmel tettük meg az utat, bizonyosságot nyerhetünk a felől, hogy a köztársaságért folyó néhány százéves küzdelem szaggatottsága és tragikus bukásai dacára a felfelé fejlődés egyenes vonalában haladt és ma tetőfokára, a végleges és visszautasíthatatlan győzelem állapotába jutott. Rákóczi seregeiben még csak két háttérbe szorított réteg nyomult előre a szövetkezés zászlaja alatt, két egymástól idegen, de szabadságra egyforma mértékben szomjazó réteg. Kossuth hívó

szavára értelmiség, polgárság munkások és parasztok, már izgatottan keresték egymás kezét a feudalizmus sötétjében, 1918—18-ben már úgy látszott, hogy meg is találták. De a látszathoz csak ma lehetett valóság. Csak ma, amikor Európaszerte lehanyatlott a reakció bálványképe, a proletáriátus minden idők legrobosztusabb erejével nyomult előre a győzelem piacára és Kelet, Nyugat boldog megújulására remegő tagokkal süllyedt a föld alá a degenerált merevedett középkor.

Ne dadogjunk, ne vacogjunk és ne aggodalmaskodjunk tehát többé. A magyar köztársaság már nem kísérlet, nem próbálkozás és nem elégedetlen rétegek pusztító lázadozása, hanem ezer év fejlődésének érett csúcspontja. Köszöntsük tehát bátor és megelégedett szívvel a most megszületett köztársaságot élete hajnalán és kitárt karokkal induljunk a fény felé, mely belőle kisugárzik és haladjunk e fényben előre, mindig előbbre az idők végezetéig!

V. Gy.

MINDSZENTY

hercegprímás újból megmutatta, hogy képtelen csak tisztán emberi, vagy helyesebben emberies szemmel itélni olyan dolgokban, amelyhez egy papnak éppen papi mivoltánál fogva semmi köze. Mindszenty elfogultsága miatt sok mindent nem tud, vagy nem akar tudni.

Mert honnan veszi Mindszenty azt a prepotens bátorságot, hogy éppen ő „Isteni és emberi jogról” beszéljen, akinek legalább illene tudni, hogy az ő általa védelembe vett országrontó brigantik rendszere alatt követték el a legrosszabb embertelen és Istenetlen dolgot, sőt hozzá kell tenni, hogy a legembertelenebb és legistentelenebb dolgot éppen a mindenkori Mindszenty jóváhagyó véleménye, sőt áldása után, „Isten nevében” követték el.

Nem volt még a földön egyetlen felülről elindított imperialista rablóháború sem, amelyben a Mindszenty meg ne áldották volna a fegyvereket, sőt legtöbbször a mindkét oldalon ugyanahhoz a brancshoz tartozó Mindszentyek uszították egymás ellen az egymáshoz tartozó ellenfeleket, minden Isteni és emberi törvény ellenére.

Mi jól tudjuk, hogy Mindszenty jó pap, de most nem jó papokra, hanem jó emberekre van szükség, akik a föld bátán együtt élő népek együttes érdekeit tartják szem előtt.

Tudjuk, hogy a földreformot Mindszenty, a pap, nagyon mellre szorította, de ha egy kicsit is kibújna belőle a demokratikusan gondolkodó, a jó, az okos és tárgyilagos ember, be kellene ismernie, hogy a földreform az egyházi vagyon rovasára ugyan, de az Isteni és evangéliumi törvény megvalósítását jelenti.

Azt is tudjuk, hogy a Mindszentyk mindig csak akkor mondtak Te Deumot, ha egy alulról, vagyis az elnyomott és kiszákmányolt tömegekből kiinduló forradalom vagy harc, a kiszákmányolók győzelmével végződött, mert

mindig és mindig az elnyomók és szípolozók oldalán állottak, egészen partid módon felrúgva, minden morális, emberies és isteni törvényt.

A reakciós és feudális rendszerek bitangjai mindig azonosították magukat a nemzettel úgy, hogy ha valaki támadni merete aljas és rabló rendszereket, arra azt mondták, hogy hazáruló. És éppen így tettek a mindenkori Mindszentyk is akik a legjobb akaratú emberre is nagyon hamar kimondták az ítéletet, hogy istentelen. Ők tudták miért. Mi is.

Ne szakkozzanak a Mindszentyk Isteni törvényről, amikor csak egy bizonyos társadalmi, politikai, gazdasági és klerikális rendszer megmentésére gondolnak.

Mi kommunisták és szociáldemokraták is elvből ellene vagyunk a halálos ítéletnek olyan időkben, amikor nincs más mód olyan borzalmas bűnhalmazt elkövetni, mint a fasiszták és a nyilasok elkövettek. De ha az elmúlt világkatasztrófa rémségeire gondolunk, úgy Mindszenty védelmeivel kapcsolatban csak az a bántó gondolat, hogy ezeknek az embereknek alig nevezhető idiotáknak csak egy életük van.

Mindszenty és védelmei nagyon jól tudták, hogy ha a náci győznek, úgy Magyarország csak nagyon alárendelt vazális tartománya lesz az uralkodó-néppé felkapaszkodott németeknek, de tudták azt is, hogy ebben az esetben legalább mégis a valyu mellett maradhatnak, de ha a demokrácia győz, akkor befellegett a legjobb fiatalok habzsolásának további lehetősége. Ez nem új szempont náluk.

De itt nem a feudális és elnyomó rendszer haszonélvezőiről, hanem az ország és a nép érdekeiről, valamint nem a Mindszentyk érdekeiről, hanem az Isteni törvény érvényre juttatásáról van szó.

A kettő nem ugyanaz!

A szovjetnép szentélye

Ha Mindazentý feladja a népek szolidaritásának, a népek közötti békének egyedüli lehető biztosítékát, a szentnek tekintendő „minden ember felebarátunk” elvét és ehelyett odaáll a legvadabbsovinizmust és fajelmélet hirdető és az Isteni és Krisztusi törvényt megcsúfoló, elvetemült gazemberek védelmezőjéül, akkor ez Fouché szavaival élve: „Több mint bűn — hiba!” Dixi

A rajz és szobrászati művésziskola előadásai megkezdődnek. Ünnepléses megnyitás február 4-én, hétfőn, délután 5 órakor a kőszén bányán Madisz helyiségében.

Rádió Budapest

Kedves hallgatóim, most hang-lemez műsort közvetítünk. Következik... Valamennyi hang-lemez, esetleg egy kivételével, mind külföldi lemez. Szegény rádió hallgató, aki a bemondásnak örül, hogy hang-lemez következik és elképzelet, hogy jó magyar szerzők műveiben fog gyönyörködni és magyar művészek dalait fogja hallani, minden egyes szám után szinte feléledve, új reménnyel eltelve várja, hogy talán a következő... Sajnos a következő ugyan következik, de nem az következik, amit a szerencsétlen hallgató vár. És ez így megy végig, esetleg egy Magyar csárdáslemez, vagy Tolnai lemez vidítja fel a hosszú sárgában már már szétpukkadni akaró „Kedves hallgató!”

Nagyrábecsültük a külföldi szerzők műveit, nem azért írom e cikket mintha ellenük lenne kifogásom, azonban kérdezem én, van-e még egyetlen állam a világon, amelyikben a rádió a széles hallgatóságnak a kívánságát annyira nem veszi semmibe, mint éppen a magyar rádió.

Ha már magyarok vagyunk, magyarul beszélünk, elvárhatjuk joggal a rádiótól, hogy hang-lemezeinek legalább kétharmadát magyar lemezekből adja. Hiszen a multban a fasizisták azt akarták elhárítani a világgal, hogy a magyar egy tehetségtelen fajta. Most a rádió hang-lemezei és zeneművei közvetítése után az a gondolat érlelődhet joggal minden külföldiben, hogy tényleg tehetségtelenek vagyunk, mert hiszen még olyan zeneszerzőink, vagy énekesekünk sincsenek??! akiknek a műveit a rádió a hallgatóság elé vihetnének tartana. Szeretnénk ezokat a jó magyar dalokat, hang-lemezeket, zene-lemezeket hallani, amik tudjuk, hogy meg vannak, ha már külföldi szerzők műveit adják, a szöveget énekeltesék magyarul.

Miért nem kérdezi meg a rádió, mint a multban, hogy ki mit hallgat legszívesebben? Bartók, Kodály, ritkán jön. Népdalok kevésbé jönnek sűrűbben. Sajnos sok esetben a külföldi hang-lemezek „tömkelege” a csönyebb színvonalú mint a le nem adható (?) magyar hang-lemezek. Miért nem próbálkozik a rádió, új hang-lemezek készítésével, ha a régiak nincsenek meg? Miért nem állít a rádió a mikrofon elé közismert, vagy kevésbé közismert, de tehetséges magyar énekeseket? Szeretnénk néha egy kicsit csakugyan szórakozni, mert az eddig szórakoztatásra szánt lemezek hallgatása után legfeljebb szórakoztató válnak, de semmiesetle sem szórakoztunk.

Szerkesztőségi órák

mindennap 3—6 ig.

Lapzártá pénteken délt 12 órakor.

Moszkva, Vörös tér. A Kreml falánál áll a haladó emberiség legdrágább emlékműve, a szovjetnép szentélye Vladimir Iljics Lenin mauzoleuma.

Huszonkét éve fekszik Lenin teste a mauzoleumban. Sok ezer ember látogatja meg ezt a nagy sírt és olyannak láthatja Lenin arcát, amilyen halála utáni első napokban volt. Csendben, ünnepélyesen mennek be a mauzoleum nyitott aiján, megindultan veszik le sapkájukat, belépeve a földcsarnokba. Két oldalt gránit lépcsők vezetnek lefelé. A terem küszöbén átlépve, a látogató pillantása megáll Leninnek szarkofágban fekvő testén. A szemek szomjasan vésik magukba vonásait, anynyira ismerős, végtelen közelálló, fenégesen nyugodt az arca. Ugy rémlik, mintha Lenin csak aludna. A szarkofág oldalát átlátszó vastag üvegből vannak és úgy tűnik, mintha a fedél felső, tömör része átlátszó könnyű falakon lüggene. O dalára bronzból öntött zászlók hajolnak, lágy redők atlaszra emlékeztetnek. A fejelet, a külső oldalon az állami címer van elhelyezve, a szélen átlátszó babér és tölgyfa levelek.

Eszünkbe jut 1924 év fagyos estéje. A rádió az egész világnak továbbította a nehéz hírt: „Lenin január 21-én este 6 óra 50 perckor meghalt...” A szovjetek országga mely gyszba borult. Ambar igen nagy hideg volt, — a hőmérséklet 35 fok volt nulla alatt — a mely bánattal ellogott moszkvaiak egész családjukkal kimentek az utcára. Az emberek végeszakadatlan sorokban vonultak a szakszervezetek házához, hogy elbucsúzzanak a vezetőit, atyáitól és barátait. Az ország minden részéből öntöz mennyiségű távirat érkezett a kormány címére, azzal a kívánsággal, hogy Lenin testét ne temessék el. A szovjetemberek mindent el akartak követni, hogy Lenin testét mindenki által látható módon őrizzék meg. A nép lehetőséget akart kapni, hogy továbbra is láthassa forrón szeretett vezére drága vonásait.

Ennek a kívánságnak eleget téve a kormány, a legkiválóbb szovjet tudósokat megbeszélésbe hívta össze és felvette nekik azt a kérdést, lehet-e meghalt ember testét változás nélkül oly módon megőrizni, hogy látogatók által megnevezhető legyen. Az emberiség történetében nincs erre példa, de a szovjet nép forrón kívánta a szovjetállam alapja testének hosszú időre való megőrzését. Ennek az óriási és bonyolult feladatnak a megoldását a most elhunyt Vladimir Vorobiov akadémikus és e cikk szerzője vállalták magukra.

Emlékezetes marad az a nap, melyen először mentünk le a mauzoleumba és hozzátartunk a munkához. Megfeszített erővel dolgoztunk, lépésről lépésre kikütsítük az anatómia és a biochemia legutolsó vívmányai felhasználhatóságának lehetőségeit. A Lenin és Feix Dzerzsinszky emléke megőrzésére szolgáló bizottság elnökét a kormány megbízta, hogy minden módon támogatssa felelősségteljes munkánkat. Feladatát szokatlan finomsággal és tapintattal teljesítette. Már egy hónapi munka után sikerült olyan ösztetelt találnunk, mely azt a reményt keletette bennünk, hogy sikerülni fog a testet hosszabb időre változás nélkül megőrizni.

1924 május. A Moszkvában üléső kommunista pártkonferencia résztvevői látni kívánták meghalt vezetőjük vonásait. Május 26-án, délután 4 órakor a delegátusok meglátogatták a mauzoleumot és véleményük, valamint Lenin feleségének, Nadiezda Krupszkájának és Lenin legköze ebbi bajtársainak véleménye megerősítették a to-

vábbi munka eredményességébe vetett hitünket.

1924 augusztus 1-én befejeztük a munkát. A mauzoleumot megnyitották a látogatók előtt. Eddig több mint 20 millió ember, közöttük a világ összes nemzeteinek képviselői, látogatta meg a mauzoleumot.

Sikerül-e azonban Vladimir Lenin testét hosszú időre megőrizni? Ez a kérdés már sokszor felvetődött, hiszen ez volt az első lehetőség ilyen kérdés megoldására. 1929—30-ban már teljes meggyőződéssel lehetett állítani, hogy sikerült a szeretett vezér testét hosszú határidőig megőrizni.

A kormány elhatározta, hogy az 1924-ben épített mauzoleum helyett állandó jellegű építet. Egy év leforgása alatt a régi mauzoleum helyére

Hallgatag dolgozók csoportja

Eddig csak a szellemi munkások csoportjáról nem esett szó e lap hasábjain. Érdemes pedig azok műhelyeibe is betekinteni és tudomást szerezni rólok, mert ők is dolgoznak hallgatagon fáradoznak az ország újjáépítésén. Egyesek munkája nélkül az újjáépítés el sem képzelhető.

Itt a varoshaza. — A polgármester korá reggeltől késő estig telekkel hajódnak, testületeket, pártokat fogad. Azonfelül ráér testületeket, pártokat meglátogatni, előadásokat tartani.

Valamikor, nem is olyan régen, egy órai alarási idő is sok volt. A többi időt vadászatok, kirándulások, bankettek és szórakozó összejövetelek töltötték ki. A nép volt a hivatalért és nem a hivatal a népert.

Örömmel látjuk az állandó sürgős-forgást az adóhivatalban is. Az adópengő szorítja az adóelőt nyakszemeit. Setnek tizen. Mindenütt a legszívesebb felvilágosítást, segítséget kapják az ügyfelek.

Késő estig világosak az ablakok a tulórazóktól. Megváltozott a szellem. Mindenki érezheti, más világ köszöntött reánk: a megértés, segítőkészség, szeretet világa, amelyben a szellemi munkás megbecsült többi munkástestvérét és evarja a testi munkásoktól saját megbecsülését is.

Az iskolákra bizzuk legdrágább kincsünk, gyermekeink lelkeinek formálását, nevelését. Munkásai a legmoshatóbb anyagi helyzetben, a legnehezebb körülmények között igazi Sztachanov módon dolgoznak.

A formálódó anyag sok kívánnivalót hagy. Gyengén táplált, hiányosan ruházott, még gyengébben fegyelmeltetett tanuló. Daga és kevés a tankönyv. Az iskolák segélyzőegységei megfelelő anyagiak hiányában nem bírják a rászorúkat támogatni. Külső segítség ma nincsen. Tanító és tanár örökösen a holnap gondjaival küzd. Ő is ruhátlan és hiányos lábbelivel kénytelen a hideget, nélkülözést tűrni. Ha az üzemek nem vették volna védelembe, már kidült volna a legtöbbje.

Füi azonban az oktatót a lelki ismeret, az ifjúság iránti szeretet, lelkesedés és a jobb jövő reménye. A multban állandóan mellőzött rétege volt a társadalomnak. Tudja, hogy munkájával a munkástársadalomban az élre kell kerülnie és ez az idő már nem lehet messze.

Az ő eredményes munkáján keresztül formálódik a demokratikus Magyarországgal szöbb jövője, reménye, az az ifjúság, amelyik a most lerakott szilárd alapokon a falakat és tetőt fogja

ujat építtetek. Suszejev akadémikus tervei szerint, márványból, labradoritból, gránitból, porfirból és más értékes kővekből, melyek a Szovjetunió különböző köztársaságaiból erednek. A mauzoleum bejárata fölött egy egységes, fekete gránitlap van elhelyezve, melybe caiszolt, vörös gránit porfirból egyetlen egy szó: Lenin, van kirakva.

Huszonkét év telt el Lenin halála óta. A legkiválóbb tudósokból álló bizottság meglekintette Lenin testét és arra az eredményre jutott, hogy az elmúlt huszonkét év alatt nem változott meg Lenin arca olyan maradt, ahogyan a szovjetnép emlékezetében megőrződött. Vladimir Lenin testének épsége még hosszú évekre biztosítva van. A szovjet tudomány büszke lehet erre az eredményre. Büszke vagyok arra, hogy ismereteimmel hozzájárulhattam Lenin testének fenntartásához a dolgozók generációjának számára.

Prof. Borisz Zbarszkij

építeni és a nagy művet befejezni — Ezzel is kíséri a legnagyobb figyelemmel az oktatómunkások munkáját. Veleit nélkül az egész ország, és világ Lenin mondja: „Az iskolában kell nevelni azt, amit az életben meg akarunk változtatni.”

Az iskolák dolgozói fardnak és élesen is lelkesedni kénytelenek, mert lelkesedni nélkül nincs lelkesedés, ahélp pedig nélkül eredményes munka. Napi négy nyolc órák keresztül, foglalkozó bírái előtt nemcsak minden kőpelt és leírt szöveg tartókat bőséggel az oktató, hanem akár még akár hideg a tanterem, — állt hangosan — gyelmelmenetben közt megérthetően hangos tanítást, ismeret adást kell végeznie, türele kell a nemtörődő tanuló és szülő részéről, nem vesztítheti el kedvét a legjobban végzett munkája után sem, az eredményesség és hiába való munka láttán. Nem mulathat rossz kedvet, kívüli hangya napi, családi és minden gondját és tanítványai előtt csak nevelő-oktató, azok barátja, ha kell játszótestvér.

Hiszük, hogy a legtöbb szülő megszökne e pályáról. Miért marad mégis helyén az oktató?

A hivatásszeretet, a munkafegyelm, az ifjúság tartja a helyén, bármily kedvező egyéb elhelyezkedés is kínálkozik számára.

Munkájáért nem kap sem szemet, sem szöveget, patkót gépet és nem megv, nem is mehet más vidékre életelni, nem gondolhat élete megkönnyítésére, mert munkáját csak ő látja el. Helyette nem állítható be más munkás. Arra nincs is tartalék kéznél.

Leke — ha igazi pedagógus — örökre fiatal marad mert hibaváló volna az az igyekezete, hogy a fiatalokat magához öregítse és őket csak öregnek nézze. Ő kénytelen az ifjúság lelkiületét z simolni, ha jól akarja érezni magát közöttük és eredményt akar elérni munkájával.

Mindebből a kíváncsiok keveset tudnak, de érezniük kell, hogy a munkásoknak ez a csoportja nem ér rá sok egyábbal foglalkozni egyszerűen azért, mert kimerült és fáradt.

Az iskolai munkájából állandóan haza kell cipelnie a sok írásbeli dolgotatokat és adminisztrációs munkát is és ott esetleg hideg szobában, többnyire nem megfelelő lakásban — felig folytatni a napi munkát. Idejéből a másnapi munkára való előkészület is elvesz jelentékeny részt.

Tápé.

(Folytatása következik.)

A Lakásépítő Szövetkezet feladatai

Néhány jótanács családi lakóházak építésére

Írta: Szentpétery János városi főmérnök.

Az 1945. évi VI. tc.vel törvényerőre emelt 600—1945. M. E. számú rendelet 37. §-ában foglaltak szerint a házhelyek és az ezzel kapcsolatos konyhakertek céljára kisajátított területekből telkekhez juttathatók családok és vagyontalan magyar állampolgárok akiknek sem lakhelyükön, sem máshol saját vagy háztartásukban élő hozzátartozójuk tulajdonát képező lakóház-ingatlanuk nincsen.

Ez a rendelet sok kis embert vitt közelebb régi álma megvalósításához, a saját lakást nyújtó családi lakóház megépítéséhez.

Mivel a mai pehez viszonyok mellett a kis ember magára hagyatva az építkezéshez szükséges anyagokat és tőkét nem tudná megszerezni a városi Földigénylő Bizottság szövetkezeti kívánja támogatni a házhelyhez jutottakat. A Földigénylő Bizottság támogatására Kőcsér Béla építész vezetésével rommába állottak a város műszaki és gazdasági életének irányító tényszerű, hogy az építkezés útjában álló akadályokat segítsék elhárítani.

Az ezzel kapcsolatban január hó 23-án megtartott szakértő értekezleten elhangzott észrevételekre figyelemmel néhány olyan szempontot kívánok felhívni elsősorban az érdeklő házhelyhez jutottak figyelmébe, amelyeknek kiküldetését mellett egyrészt lehetővé válna tehető, hogy minél több lakóház építése megkezdődhessen, másrészt, hogy egy a házak felépítése, mint azok használata minél gazdaságosabb legyen.

Az építési költségekkel való takarékoskodás már a telkek kialakításával kezdődik. A telkek fekvése, alakja, nagysága és domborzati viszonyai, úgy a lakóházak, mint a városban elkerülhetetlenül szükséges közművek építési költségeire nagy befolyással vannak.

A magasan távolabb fekvő telkek megközelítése nehezebb, oda a fuvaroköltségek nagyobbak, a helytelen betérolás, rossz alakú vízmosásokkal szabdat, gödörös telkeken az építkezés drágább, a nagy telkek után a közművek (vízvezeték, csapadé- és szennyvízcsatorna, ut és járda burkolat, közvilágítás) létesítési költségei a telkek értékének többszörösét tehetik ki.

A telkek helyes kialakítására tehát főképp városunkban, ahol a domborzati viszonyok kedvezőtlenek, nagy gond fordítandó, a telkek nagysága tekintetében pedig mértékelt kell tartani, mert már eddig kb. 2300 a házhelyre igényjogosultak száma és a jövő generáció számára is kell tartalék területéről gondoskodni.

Az építési költségekre befolyással van a telkek beépítési módja is, ez pedig összefüggésben van a telkek alakjával.

De legnehezebb műszaki feladat a mi hegyes fekvésű, kisebb-nagyobb vízmosásokkal, völgyekkel egyenszabályt területeinken az utcák helyes megtervezése és a vízjáratok megfelelő kiképzése. Az itt elkövetett tervezési hibák sok földmunka, fuvar, stb. költségigobbságot okozhatnak.

A forgalom követelményeit megfelelő utóképzés, káros kimosásokat és beiszapolódásokat előidéző vízjáratok sokszor egyáltalában nem, vagy csak nagy költséggel változtathatók későbbre.

A fent előadottakból nyilvánvaló, hogy városunkban a házhelyek létesítése nemcsak egyszerű telekfelosztás, hanem széleskörű városrendezési feladat, melynek keretében a műszaki problémákon kívül közegészségügyi, tűzvédelmi, forgalmi és még sok egyéb gazdasági követelményt is ki kell elé-

gíteni. — Azután pl. egy ipari jellegű városnál is lényegesen mások a városrendezési követelmények, mint egy mezőgazdasági jellegű városnál.

A kedvezőtlen természeti adottságok mellett azonban abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a városrendezés szempontjából hegyes vidéken annyira fontos vízszintes, főképp pedig magassági felmérések, szakszerű és gyors felméréséhez a bányafelmérők személyében kiváló szakértő gárdával rendelkezünk. Az általuk készített pontos felmérések és térképek alapján kifogástalan városrendezési tervek volnának előállíthatók.

Mivel tudomásom szerint ezideig a szakemberek és az érdekeltek a házhelyjuttatásra kijelölt területek városrendezési terveinek elkészítésébe nem folyhattak bele, elsősorban a házhelyhelyhez jutottak érdekében, de közérdekből is kívánatos volna, hogy a Földigénylő Bizottság ezen kérdésekben a legszélesebbkörű hozzászólás lehetőségét biztosítsa és tegye lehetővé a szakembereknek és az érdekelteknek, hogy észrevételeiket megtegyék, főképp pedig az építési hatóságoknak adhat nézet, hogy a telekfelhasználás terveihez elvárható és az az 1937. évi VI. tc. (városrendezési törvény) biztosított jogáról fogva is úgy észrevételeit, mint esetleges kikötéseit megtehesse.

Mivel a város külterületi helyein felosztásra kerülő telekterületeknél úgy a közérdeklő, mint a magánérdeklők követelmények mások lehetnek, kívánatos volna, hogy minden összefüggő terület érdekeit ki ön alakítsák ki kívánságaikat, észrevételeiket a telekfelosztással kapcsolatos kérdésekben. A helyi viszonyok megfelelő ismeretében és a kellő tájékoztatás után talán éppen az érdekeltek kívánják elsősorban, hogy a már eddig kiosztott házhelyeknél a felosztás alkalmat módosítások, hogy a beépítésre kifogástalanul alkalmas területen jusson minden igényjogosult kisebb, de minden tekintetben megfelelő telkekhez, nem hogy egyes, kevésbé szerencsések a felosztásba kényszerből bevont beépítésre többé-kevésbé alkalmatlan telkek minden hátrányát kénytelenek legyenek majd elviselni.

De a magas közmű létesítési költségek egyenesen megkövetelik, hogy a város építési szabályrendeletében az építési telkek nagyságára az egyes építési övezetekre előírt 80x160 négyszögöl területminimumokat ne nagyon lépjük túl.

Tájékoztatóul hivatkozom itten a Fővárosi Közmunkák Tanácsa által 1941. évben kiadott "Kisalakú családi házak mintatervei" című füzetre, amelyben a beépítésre alkalmas területekben bővelkedő helyeken is az egy- és kétfalakos családi lakóházak számára szükséges telkek területét a beépítési módtól függően általában 60—180 négyszögölben állapít meg, míg városunkban a házhelyhez juttatandók részére kijelölt területeken a kiosztott telkek nagysága a 200 négyszögöl általagot meghaladják.

Részemről javasolom a házhelyek nagyságát a megengedhető minimumra lecsökkenteni, a fennmaradó beépítésre még alkalmas területeket pedig a Földigénylő Bizottság, illetőleg a létesítendő szövetkezet kezelésében a jövő generáció számára tartalékolni és az igénybevételig az arra vállalkozóknak konyhakert, gyümölcsös céljára bérbeadni.

Nagy telkek kiosztása esetén megtörténhet, mint a múltban végrehajtott

OFB. parcellázásoknál is több ízben előfordult, hogy bizonyos idő múlva a tulajdonos megfogja a telket megosztani és az eredeti vételár sokszorosáért értékesíteni.

A telkek értékére nagy befolyással van annak fekvése is. A város centrumához közelebb fekvő telkek sokkal értékesebbek a távolabb fekvőtől már azért is, mert a közművek létesítésére és a lakóházak építésére gazdaságosan a város középső részé-

től kiindulva fokozatosan bájtható végre. Nagyon valószínű, hogy szabad választás esetén a város középső része melletti utcákban, ahol a közművek valószínűleg már házépítés megkezdésére rendelkezésekre fognak állani, többen igényelnének 120-140 négyszögöl nagyságú telket, mint a távolabb fekvő vízmosásos, kőves, apokás allalaju terméketlen területeken 200-300 négyszögöletet. (Folyt. köv.)

Tarjáni mozaik

Fuvarosok.

1. Bajuszánál csak a hangja nagyobb az egyiknek, amikor a Főutca lejtőjén lefele haladva kegyetlenül veri és szidja lovait.

Szegény géhek csak esont és bór de annál kerekébb már a nemrég még hasonló állapotban hazakerült gazdáink képe.

Nagyon szűk az elmulasztottak behozása, a gondagodás. Vagy talán a telak alatt időztől áll most bosszút vehetetlen munkatársain, a kenyere megkeresőin.

Szűk a munkák, csak munka, gyors írom a szerelt kővető feladatokért. Egy szerűen örök munkásságot. Kiszámlányolás.

2. A már jósorában levő nagy fuvarosnak nagy szíveséget lehet az egyik elvétel. Előszíveséget lehet az egyik — hűdög szobában — lehet a legelő dolgosok számára.

Hogyan, még aznap, de legelőtől napnap előtől meglesz, bágzik a legelőtől.

Jó egyhét múlva telkeknek vele a feleggyűlt. A szíveséget élvezett fuvaros mentegőddzik. Nem ért rá, sok volt a munka, de a jövő hűten teljesíti ígérését.

Hatvanháromezer egytől a harmadik.

3. A jósziút gyakran látom az utcán. Itt, ott egy-egy lefele szűk rongyes ruhán közpár. A felmelegedő sziv villanyvillanástól halba a polycg a szakértő néhány darabka földnyag.

Tarján és a Tarjánfal.

Tarjánról nincs múltja és hagyomány. 1868 g külföldi földesurak majoia körül csoportosult jelentéktelen kis palóc falucská volt.

A szénmederce felfedése és kiaknázása ideje óta amerikai tenpóban fejlődött Négrád legnagyobb és legelőgimásabb városává.

A szén és ezzel kapcsolatos ipari üzemek létesülése óta a ide az ország és a szénfeldolgozó minden részéből a szerencsét próbálók tömegeit és ernek a heterogén népelemnek utódai a mai lakosság törzse. Itt tehát mindenki idegen, gyökértelet. Hányzik a lakosságból a hagyomány folytán kialakult helyi patriótizmus, az őz szemelgedés. Nyomát mégis megőstük az egyes üzemekben, mint külön kis közlatságokban kialakult külön-külön kasztrendekben és a város többi lakóinak lenézésében, felülről való kezezésében. E szobást főleg a teljesen alulról kikerült és valakivé lett hivatalnokai barban veljük felfedezni.

Üzleti alapon álló városnak közszellemét is csak a rideg és barátság-talan szellem jellemezheti — Igen! Az emberek zöme az Barátság-talan, őnző, mindenki iránt kirekesztett, rideg. A voraitban, piscon, szorbanál lánál hamar megismered őket. Nincs udvariaság, kímélet, sem öreg, sem gyermek felé. És e téren régen rossz, ha asszonyok közé keveredél. Eleve-nen megnyuznak, Káromkodás, szitok szitok nehezíti meg az idő múlását, holott kedélyes beszélgetéssel minden-kinek kellemesebb volna a várakozás és gyorsabban múlnék az idő.

A gyermekáldás bő. Öröm nézni egy-egy udvaron levő gyermekereget. Emutik azonban örömed, ha azok kirohannak az utcára s véletlenül utjukba kerülsz. Keresztül gazdának mindenkin. Övek a világ és ez helyes is volna, ha egy kis neveléséget mutatnának. Bentük él ma is a sokat emlegetett Irai bányászok virtusa. Ha akár kettő, vagy két csoport találkozik, rögtön áll a harc. Övökéj közepesük hatáskörébe kerül.

A gyermekek nem ismernek falumfát. Kikérde és elfordják másnak kerítését, kapuját, ha kell, egész házat. Ezt tanulták a felnőttektől. Szervezett bandák fosztogatnak a piaci árusokat és ruháit, cipőket eddigi hűdög vérel árusítják is a szerencsényit.

Egyedül az iskolát nem szeretik. Képes a cipőjét is szőfétként, hogy mentesüljön a rem károsos helyre való menéstől. A művészokat egy-útrák igazolják. Legelődabababul má is a cigány él, jobban, mint Marci Hevesen.

Akkor ezik husz, millió azt meghívja. Telen néha fűtő a kő-mérve a Páldó-utcai hegyoldal fcs-kelészkeim. Velehez tőle lovat, szorgosít vajot, dehanyt és minden, amed h-nyak. Csak azt ne járdd, mál és legyen szerető.

A tarján utcák képehez tartozik a házszékcsok tömege. Jöttek a vor-zatók, mint messze vidéket bűnt telen-szerzők, sok volt a kiérdűk tö-mege vasárnapoként, de legelőnőbb a korahóna ban gyűlésre üdült ö-mege akik lat és szeret hoznak ma-mét harmírczererit.

Az iparosok nagy tömegeit a gyári üzemek nyelik el. Magában a városban feltűnően kicsi szénban van-nyak. Így ezán allandó a megkerés-nyak és ők az ígéreteken felül valami kevés segítséget nyújthatnak a rászor-tulóknak.

Annál több a minden elképzel-hető kicsi helyet bérő kereskedők száma. A kirakatok tele a legvároza-tosabb áruval. Árut azonban csak ak-ker kapsz, ha tehermékeket, baronfit, sertést stb. viszel cserebe.

A legtöbb házasszony ma maga-súti a kenyerét, mivel csak hízlet kap. Észte is kelene hozzá. Észte! azon-ban legkevesebb attól a kereskedőtől kapsz, akinek valamikor minden pen-zedet edavított. Ha a szemed látna ad-falusi asszonynak toásért, neked akkor is azt mondja: „nincs, elfogyott.”

A m u n k á s, hol barginosan de dolgozik és alkot. Neki őzesteli életével ő fizeti az ujjazpítés terheinek legnagyobb adóját és végzi egyben an-nak munkáját is. Öntudatosan rója le adóját, verejtékét a baba oltárára. Tud-já, hogy ez az áldozás még soká fog tartani, de egyben átérzi a baba tor-rát és annak szükségéhez szabja ön-kéntes áldozathozatalt — Minden egyéb szólammal szemben: ez az igazi hazafiaság!

Figyelő.

Gazdák! A beszolgáltatás nemzeti kötelesség!

PÁRTNAPI

előadók névsora február 5 én:

Acelgyár, d. u. 6 órákor: Bognár József, Vagvölgyi Erzsébet.

Bánya, d. u. 5 órákor: Nagy Béla, Gátszeghy Jánosné

Üveggyár, d. u. 5 órákor: Csányi Loránd, Dencsény Julia.

Gépgyár, d. u. 5 órákor Cserháti József, Erdős Sándorné.

Forgách, d. u. 5 órákor Kalas Zoltán, Lévai József.

Somlyó b. telep, d. u. 5 órákor Boros Antal, Darázs Istvánné.

Somlyó b. d. u. 6 órákor Kiss Lajos, Darázs Istvánné.

Zpálfalva, d. u. 6 órákor Müller Pál, Szigetvári Ica.

Baglyas, február 8. d. u. 6 órákor Botos János, Zsidai Rózi.

Egyben felkérjük a közönség figyelmét a 2 ával (Bánya kaszinó) kezdődő Politikai Akadémia megavítására.

Mindenkit szívesen lát a

M K P

Vasárnapi Madisz-roham-munka a salgótarjáni Forgách-telepen és Kazáron

Gyakran éri a mai ifjúságot a vád, hogy komolytalan és inkább a mulatságot keresi, mint a munkát, mely nemzetünk jövőjének egyetlen igazi igéreje. Mi sohasem tartottuk az ifjúságot e vádra méltónak, mert a jó kedvet, vidámságot az élet épen olyan fontos és nélkülözhetetlen elemének tartjuk, mint a munkát és „a vidám munkást szereti az Ur”. Ha dolgozik az ifjúság, legyen jókedvű, vidám, ne restelje a lábát a munka útjében után a tánc ütemére is rakni és ne csak a munka, hanem a felszabadult öröm harsány hangja is törjön föl torkából. És az ifjúság nemcsak mulat, hanem dolgozik is. Ime két beszédes példa:

A salgótarjáni Forgách bányatelep fiatal Madisz tagjai január 20-án, vasárnap, rohammunka keretében rendezték a telep utcáit, telkeit, elhordták a felgyülemlett szemetet. A kazári Madisz tagok pedig 27-én, ugyancsak vasárnap hasonló módon nyolc elromlott szénszállító csillót javítottak meg. Aldozatos munkájuk köszöneteként álljon itt a munkában résztvevő fiatalok neve:

Forgách telepiek: Boldis Erzsébet, Molnár Ilonka, Longauer Ágnes, Pisch Ferenc, Ludányi József, Szorcik Zoltán, Handlovics József, Pintér János és József, Racz Ottó és József, Longauer József, Mária, István, Elemér, Turícki Irén, József, Csós József, Ágoston József, Anna, Kupka Jolán Ferenc, Zoltán, Varga Karoly, Surányi József, Ballai László, Bucsu Sándor.

Kazáriak névsora: Kudela József, Bozók Emil, Makos János, Nagy Ottó, Göcsér Károly István, Sándor Gyula, Gecse Elemér, Sándor i. István, György Zoltán, Szabó István, Kovács b. Elemér, Domonkos László, Tózsér b. János, Tózsér Pál, Kőhegyi György, Balog István, Kuka Gyula, Pap Gyula (telepi) Hatvani László, Komár Tibor. A munkákra Szabó Imre figyelt.

Helyreigazítás. Multheti közleményünkbe, melyben a MKP nőgrádmegyei szervezeteinek február 10-i konferenciáját jelentettük be, hiba csúszott be. Ugyanis a konferencia helye nem a salgótarjáni Ipartestület székháza, hanem a Bányakaszinó nagyterme lesz. Kérjük tehát az érdekelteket, hogy a jelzett időben, február 10-én reggel 9 órákor itt jelenjenek meg.

Utcanevet
nagyjainknak!

Több mint egy esztendője, hogy a világot leigázní szándékozó német fasiszta örületől, a győzedelmes orosz hadsereg felszabadította városunkat. Az élet, a munka, az újjáépítés minden vonalon — szegénységünkhez képest — igen szépen halad. A város közigazgatása tökéletesen működik.

Az újjáépítés során szükségképpen mutatkozik, egyes utcák neveinek megváltoztatása. A jelenleg meglévő utcák neveit a régi korszak revíziós, „Mindent vissza” szelleme alkotta. Ez a szellem pedig csak arra volt jó, hogy a szegény munkás ember figyelmét elterelje az őket kizsákmányoló burzsoázia politikájáról, másrészt pedig, hogy a szomszédos államokkal szemben gyűlöletet szítsanak, hogy az által a németek melletti kitartás melegegyát elkészíthessék. Tervük sikerült. A bűndősk, Népharosság előtt felneveltek most gaztetteikért.

A volt rendszernek meg a csúcsát is ki kell ölni úgy a jelenlegi, mint a jövő generáció embereiből. Tehát meg kell változtatni igen sok utcának a nevét, mert városunkon nagyon meglátszik a revíziós jelleg. Az utcafelek: Ha mást nem is nézünk meg, 8 utcából, 6 revíziós jellegű. Kassai sor, Tátrai u., Székely u., Kolozsvári u. Aradi u. és Losonci utca. Ez utóbbi, — jellemző a város helyes rendezésére, — a Rendőrkapitányság nyugati oldalán kezdődik és az SBTC pályá mellett, a volt Józsefi rakodót nyugatról megkerülve, Boros Antal házáat, az Öreg Józsefi telepet érintve, keletre fordulva Molnár Gyula házáat ér véget... Nyugodtan vehet belőle három utcát csinálni. Ebben az esetben is a középső része „Kigys” utca kell, hogy legyen. Annnyira tekerényes. A revíziós jelleg mellett még arra is merészkedtek egyes politikat és gazdasági kalandorok, akik a dolgozó nép rabláncra való tartásában kiválóan minősült, terror al kalmazásával megfélemlítettek a dolgozó népet és „önkéntes adomány”ból a dolgozó nép jellereiből az ország különböző pontjain szobrot emeltek nekik, enyhébb esetben utcát neveztek el róluk.

Elég volt Nem kérünk többet belőlük.

A szabadság és az egyenlőség amely most könnyen az álunkba esett, ezért az eszméért igen sok elődünk mártírhalt, mások pedig embertelenül lettek megkínözva, bebörtönözve és száműzve. Ők, akik a dolgozó népet a rabszolgasorsból való kiemelkedéért a világ összes dolgozót békességéért, egyenlőségéért és szabadságáért síkra szálltak és örökös harcban álltak a burzsoáziával és őket támogató kormány rendszerrel, sokszorosan megérdemlik, hogy soha el nem mulo halával gondolkunk rájuk. Ezért róluk utcát kell elnevezni, hogy a jövő generációjának önkéntelenül is jusson eszébe — ha abban az utcában jár — hogy kik is voltak az illetők és mit köszönhet nekik az emberiség.

Külpolitikai szempontból is fontosak az új utcanevek, mert ezzel is beakarjuk bizonyítani a békészerető demokratikus államoknak, hogy nem hintapolitikát akarunk csinálni, hanem szívvel lélekkel a békészerető nemzetek családjának édes gyermekeit akarunk lenni, ahol az egyenlőség, függetlenség és szabadság van a zászlóra felírva.

B. S.

Működvelő előadás
Somoskőújfalun

A somoskőújfalui működvelő gárda 1946. január 13-án, 19-én és 20-án szép sikerrel játszotta a „Juhászlegény szegény juhászlegény, című népszínművet. A befutást Ternoczký Bertalan igen ügyesen oldotta meg. A szereplők kiváló színjátékát is biztosan a szerepek egyénisége szerint hozta össze.

A Cimszereplő juhászlegény figuráját Vass Gyula rátermetten, realisan ügyes játékkal hozta életre, a dalbetéteket kulturált, csiszolt hangon kellemes organummal adta elő. Partnere, Rózsa Katalin egy gazdag özvegy korcsmárosné lányát alakította. Színi megjelenése, biztos és jó fellépése, szerepének ügyes átélése, szintén komoly sikert hozott.

Az özvegy korcsmárosné szerepében Made Erzsébet szintén hibátlanul oldotta meg a figurát, temperamentumos játékkal.

Kondás szerepét Ternoczký Bertalan, a rendező játszotta. Ála kítása külön élmény volt a nézőknek. Egészséges, valós humora, jó meglátásai alapján hibátlanul alakította figuráját. Színpadi mozgása, arcajátéka külön dicséretet érdemel.

Bata Béla játéka az öreg csizmadia mester szerepében kiemelkedő volt. A helyzet komikumokat ügyesen használta ki.

Az epizód-szereplők játéka is hozzá járult a teljes siker kiaknázásához.

Stoltz Béla

Szociális munka új útján

Sokféle küldetés van e világon, s mindannyiunknak közös célja, hogy új magyar demokráciánkat teljes lélekkel s odaadással támogassuk. — E küldetésben jár a tudós a tudományhoz, aki azt tevédecsitől meg tudja tisztítani s lámpaszével új látóköroket tud megvilágítani.

Küldetésben jár a művész, akinek lelkében a művészetnek új inspirációi fakadnak. — Küldetésben jár az új demokratikus országépítő, kik a fasiszta uralom alatt tönkrement életet új alapokra helyezik.

Sehol annyi küldetés, sehol annyi győtrődés, sehol annyi epedés és remény mint itt. Az elmúlt szomorú idők eseményei után megmaradt magyarságunk faradt szemmel néz azokra kiknek küldetésük van az új magyar demokratikus életnívó felépítéséhez.

Igazi küldetése csak annak lehet az új társadalmi rendhez, ki az új dolgozó társadalmat nem tépi darabokra hanem az egészet összefogva tudja egységben tartani. — Fontos tehát az, hogy közös munkáinkban szigorú kötelezettséget tartsunk, s azt vállaljuk is.

Munka kell s nem érzékenyülés és sóhajtozás, s nem vedélyhullámzás és ötlet, munka s nem önkielégítés és diétantizmus. Munka, mely felelmet, erőt, időt, megfeszülést és utánjárást ró munkaközösségünkre, munka mely csak anyagi és erkölcsi erők kiáltásával s áldozatok meghozatalával tud célokat elérni. Az ilyen komoly és céltudatos munkára okvetlenül szükségünk van.

A mai dolgozók társadalmát nem erőszakos kitérésekkel, nem expozív lökésekkel lehet előrevinni, hanem fejlődéssel s a fejlődést szolgáló munkával, mely az élet reális formáinak kialakítása kell, hogy legyen.

Ha továbbra is oly nagyok a társadalmi bajok s oly széles a szenvedés mezeje, hogy minden ponton nem egy, hanem ezer dolgos kézre van

szükségünk, akkor e nagy szükségletet nem elégíthetjük ki ötletszerűen, hanem azt a mai nehézségek között folytatni kell, hogy valamiképp eredményes munkát végezhessünk. Az ilyen munkához kitartó szellemiség, önfegyelm és áldozatkészség kell.

Az új társadalmi irányzatnak igen nagy szüksége van a tartalmasság, a munka irányzatával együtt járó igazi értékesítésre, mely nem éri be mutatósággal és külsőséggel, hanem a valóság tényeivel akar nyomni a lathán s kibátni — nem látszani, hanem lenni és tenni akar. Ez irányban kell, hogy meginduljon az újjászervezett magyar demokratikus munkaközösség.

Stoltz Béla.

Megoldás előtt az etesi
Madisz-székház kérdése

Lapunk f. hó 12-i számában „Veszélyben az etesi Madisz-székház” címmel ismertettük a székház körül felmerült nehézségeket. Miután alkalomunk volt megismerkedni a helyes tényállással, szívesen teszünk eleget az etesi községi előljáróság kérésének, a további félreértések elkerülése céljából.

Meggyőződünk ugyanis arról, hogy az egyesület helyisége a „Hangya” szövetkezet épületében van és múlt év december hó 18. óta nem a kör-ség, hanem a megszálló orosz katonai hatóság vette ideiglenesen használatba. Miután azonban legutóbb a katonai hatóság a helyiséget kiürítette, az egyesületnek ismét módjában áll a helyiséget elfoglalni.

Az előljáróság egy megjegyzésére szabad legyen kijelentünk, hogy a Madisz főcélja komoly, dolgos, öntudatos társadalom nevelése. E célát azonban nemcsak gondok által elborult arcok és lelkek megkorszorozásával, hanem az ifjúság eredeti természetének megfelelő vidámsággal, dalai és nevetéssel is kívánja elérni. Ne kétszen tehát felháborodást senkiben sem az, ha az ifjúságot megfelelő keretek között — ha netán egy kicsit hangosabban is — szórakozni látja.

Az ügy mindkét félre nézve kellemes lezárásával kapcsolatban még azt a reményünket kell kifejezésre juttatnunk, hogy a demokratikus községi előljáróság továbbra is eredményesen fog együttműködni a demokratikus ifjúsággal.

Közellátási karhatalmi
zászlóalj felállítás

A közellátási feladatok végrehajtásának biztosítása érdekében a honvédelmi miniszter, közellátási karhatalmi zászlóaljat bocsátott a közellátási miniszter rendelkezésére.

A közellátási karhatalmi zászlóalj felállításának célja, hogy minden olyan esetben, midőn a közellátási rendelet végrehajtásához, vagy a közellátási céljait szolgáló készletek biztosításához karhatalomra van szükség, vagy egytervszerűen elkészített akció lebonyolításánál a közellátási felügyelőségek és a főispán kormánybiztosok részére karhatalom igénybevételenek lehetősége álljon fenn.

A közellátási karhatalmi zászlóalj egy-egy szakasza (kb. 60—65 fő) az ország különböző közellátási felügyelőségi székhelyein van elhelyezve. Nógrád vármegye a Budapesten állomásozó szakasz működési körzetéhez tartozik.

A szerkesztésért és kiadásért felel:
Dr. VASS GYULA.

Nyomatott Végő Kálmán könyvnyomdájában
Salgótarján, Fő-utca 66 szám.